

[Arne Melchior]

mere teknisk art, byder på en mængde bemyndigelser, mere end 20. CD har i årevis på mangfoldige lovgivningsområder vendt sig imod alt for mange ministerbemyndigelser, og med al respekt for energiministeren, som vi kan have det godt med til daglig og søger at samarbejde loyalt med, vil jeg nok sige, at havde energiministeren heddet Erling Jensen, havde jeg stadig væk været utryg, men lidt mindre. Jeg synes, det er for stor en mundfuld, den nuværende energiminister vil gabe over, når han gennem denne lovgivning vil tillægge sig selv et sådant hav af bemyndigelser. Det vil føre til så mange stridspunkter og give så dårlig en stemning mellem de nuværende koncessionshavere og regeringen, at det bestemt heller ikke kan fremme sagen.

Jeg fatter ikke, at regeringen tør, men jeg klamrer mig til dette, at både regeringen og koncessionshaverne både i løbet af sidste efterår og frem til december og også efter forhandlingernes daværende foreløbige sammenbrud har udtalt, at de begge ønsker en forhandlingsløsning. Jeg fæster lid til, at de begge mener dette ærligt. De har også begge udtalt, at de forskelle, der var i opfattelse, er blevet indsnævret. Dette fæster jeg også lid til at man mener ærligt, og på dette punkt kan vi jo faktisk konstatere, at det forholder sig sådan.

Derfor er det min mening – og denne tale er i øvrigt som helhed blevet holdt på % af CD-gruppens vegne – at denne sag skal og bør og vil ende med en forhandling, uden at der tabes ansigt eller penge eller valuta eller forsyningssikkerhed af nogen art. Der er ikke noget at hænge en tvangslovgivning op på; hverken moralsk-etiske, juridiske eller almenne samfundshensyn kan tale for, at man skal kaste sig ud i en risiko for at give sig selv og sit samfund, sin stat, en dårlig reputation i indland og udland. Da jeg ved, at dette heller ikke er regeringens hensigt, er min tillid til, at statsministeren skal bringe disse forhandlinger til en positiv og lykkelig afslutning, meget, meget betydelig.

Waldorff (VS):

De lovforslag, regeringen har fremsat, er ikke det indgreb over for A. P. Møller, som vi mener det er nødvendigt at gennemføre. Der er to afgørende mål med et sådant indgreb, og det er at sikre sig for det første, at

de Nordsøressourcer, der er til stede, bliver anvendelige og tilgængelige i en langsigtet energiplanlægning, og for det andet, at for-tjenesten, indtægterne, ved de danske energiresourcer kommer befolkningen – og det vil, når det er os, der taler, sige lønarbejderne – til gode.

Det, vi mener er rigtigt, er meget kort sagt en nationalisering og under alle omstændigheder i hvert fald en ekspropriation, som stiller staten frit med hensyn til, hvordan man vil opbygge en statslig olieindvinding og oliedistribution.

Regeringens indgreb over for DUC er altså meget, meget langt fra en løsning, som sikrer samfundet kontrol over energiressourcerne. Det skal naturligvis ikke afholde os fra at gå konkret ind i en diskussion af indgrebet, og det vil også komme, men først vil jeg lige sige, at det er bemærkelsesværdigt, at det nu er lykkedes A. P. Møller to gange inden for forholdsvis få måneder at forplumre og afspore folketingets diskussion om, hvordan man rigtigt og fornuftigt planlægger brugen og indvindingen af Nordsøressourcerne, ved hjælp af sine meget dygtige presseofficerer, må man sige.

Det er ikke kun en åbenlys taktisk spillet på de borgerlige partiers, herunder det radikale venstres, paniske skræk for at blive holdt fast på noget som helst. Det er heller ikke kun et udtryk for, at rederiet A. P. Møller har betydelig mere styr på medierne, end regeringen har. Det er også et udtryk for, at A. P. Møller-koncernen opfatter sig selv som en ligeberettiget part, når det drejer sig om at diskutere den danske energiforsyning, og det er aldeles ikke noget tilfælde, at man, når der skal føres forhandlinger med energiministeren, sender Bjarne Fogh og Kristian Mogensens, medens skibsrederen selv ikke nedværdiger sig til at tale med nogen ringere end statsministeren.

Der er et par passager i den skrivelse, som A. P. Møller med skønsom hånd har rund-delt til i første omgang dele af pressen, som egentlig meget godt illustrerer, hvordan firmaet opfatter forholdet mellem staten og A. P. Møller selv. Man siger på s. 14: »Det er et særsyn, at en part i et kommercielt forhold har ret til at udpege flertallet af medlemmerne i den instans, der skal afgøre eventuel uenighed mellem parterne.«